

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, Stalna služba u Županji, OIB: 77561654785, po sucu Anici Pastović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Mire Pavlović, OIB 36943472710 iz Županje, Vinkovačka 174, zastupane po punomoćniku Gordani Šibenik, odvjetnici u Županji, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d, OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćniku Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 12. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja te nakon ročišta na kojem je donesena i objavljena presuda 18. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 1. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj: 9366158336 od 19. srpnja 2004., zaključenog između tužitelja Mire Pavlović, Županja, Vinkovačka 174, OIB: 36943472710, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora, koja glasi: „„ Korisnik kredita obvezuje se platiti jednokratnu naknadu označenu pod (D)u visini 3,000% od iznosa kredita označenog pod (A) koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta..“, te ista odredba ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Miri Pavlović, Županja, Vinkovačka 174, OIB:36943472710, isplati iznos od 39,82 eura (tridesetdeveteura i osamdesetdvacenta) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 31. kolovoza 2004. do isplate, po stopi od 15% za period od dospijeća do 31. srpnja 2008., zatim u periodu od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, u periodu od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, a od 1. siječnja 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Miri Pavlović, Županja, Vinkovačka 174, OIB: 36943472710, naknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 133,19 eura (stotridesetttrieuraidevetnaestcenti), sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zatraženim troškom parničnog postupka preko iznosa od 133,19 eura do zatraženog iznosa od 779,04 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 19. srpnja 2004. sklopio sa tuženikom kao kreditorom Ugovor o brzom gotovinskom kreditu br. 9366158336 (u daljem tekstu Ugovor o kreditu), a temeljem kojeg Ugovora o kreditu je koristio kredit u iznosu od 10.000,00 kn, s rokom otplate kredita od 2 godine, koju obvezu je je u cijelosti isplatio.

1.2. Nadalje tužitelj u tužbi navodi da je Ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, radi se o standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, s tim u svezi poziva se na odredbu čl. 81 st. 1 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), navodeći da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.3. Nadalje tužitelj navodi da je tuženik u Ugovor o kreditu ugradio odredbu u čl. 1D. o naknadi u visini 3% od iznosa kredita koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta, a da pri tom tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao i nije tužitelju točno prezentirao koje će on troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto su iznosi tih naknada u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži, te ukazuje da u Ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije ni precizirano, niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora o kreditu, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

1.4. Za gore navedeni način određivanja naknada tužitelj navodi da je potpuno netransparentan za njega kao potrošača, pa je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je stoga takva odredba Ugovora o kreditu protivna načelu savjesnosti i poštenja i posljedično ništetna, radi čega su navedeni uglavci ugovora protivni kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovornih odredaba njezina ništetnost.

1.5. Tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanje (restituciju) onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja na osnovi ništetnih ugovornih odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, a koju naknadu je tuženik 31. kolovoza 2004. naplatio od tužitelja iznos od 39,82 eura (300,00 kn), pri tom se tužitelj poziva na odredbe čl. 323 st. 1. i čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 dalje ZOO/05), navodeći da je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužitelju i zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana stjecanja (čl. 1115. ZOO/05), te predlaže sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba članka 1D. o naknadi od 3% od iznosa kredita, te naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 39,82 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 31. kolovoza 2004. do isplate, uz naknadu parničnog troška s kamatom od donošenja prvostupanjske presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da osporava osnovanost potraživanja tužitelja te ističe prigovor zastare, navodeći da tužitelju nisu Ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač.

2.1. Nadalje, tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti spora ističući da se vrijednost predmeta spora utvrđuje prema visini kondemnatornog zahtjeva koji stav zauzima Vrhovi sud Republike Hrvatske u odlukama Rev 374/13-3, i Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022, Revt-156/13 od 7. svibnja 2014 i Revr-220/04 od 15. rujna 2004.

2.2. Nadalje tuženik navodi da kako je kondemnatorni dio u zastari, tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti u smislu odredbi članka čl. 187. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP), te se poziva na presudu Općinskog suda u Splitu P-3322/2017 od 26. ožujka 2021. i na odluku Županijskog suda u Zagrebu u predmetu GŽ-3583/2018-2 od 3. rujna 2019. kao i na praksu suda Europske unije, u spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, ECLI:EU:C:2024:594 .

2.3. Nadalje tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je tužitelju odobren kredit i isplaćen iznos koji odgovara vrijednosti od 10.000,00 HRK, a naplaćena je ovdje sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 300,00 kn /39,82 Eura, te da navedeni iznos predstavlja 3% zaprimljenog iznosa od strane tužitelja, koji iznos ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama, jer je neznan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj, tako da u konkretnom slučaju na strani tužitelja nije nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana, a pritom su uvjeti Ugovora o kreditu i uvjeti plaćanja naknade, sasvim jasni, nedvosmisleni i transparentni, jer se radi o točnoj i jasno određenoj naknadi sa kojom je tužitelj bio upoznat u trenutku sklapanja Ugovora o

kreditu, pri tom tuženik ističe da npr. FINA prilikom izvršenja i provedbe osnova – ovršnih i vjerodostojnih isprava - naplaćuje naknadu u iznosu od npr. za tražbinu od 0,01 Eur do 26,54 Eur, naknadu od 6,64 Eura, te kao primjer navodi i plaćanje sudskih pristojbi.

2.4. Vezano za gore navedeno tuženik navodi da odredbe o predmetnoj naknadi su transparentne i jasne čime je ostvaren zahtjev transparentnosti, pri tom ukazuje na presudu Suda Europske unije C-621/17 od 3. listopada 2019.

2.5. Nadalje, tuženik navodi da u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, a Zakon o bankama (NN 84/02, 12/06, 117/08, 74/2009 u daljnjem tekstu ZB) je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih poslova što je u skladu i s čl.1022 st.2 ZOO/05, tako da se radi o valjanoj i zakonom određenoj pravnoj osnovi.

2.6. Tuženik, iako prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, ističe da prema ZZP/03, takva odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko takvo što „suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok tu znatnu neravnotežu tužitelj ničim nije dokazao, a što je logično jer iste nije niti bilo.

2.7. Slijedom svega iznesenog tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

3. Tužitelj u podnesku od 30. ožujka 2026. očitujući se na navode iz odgovora na tužbu navodi da su svi navedeni prigovori tuženika pravno i činjenično neosnovani i protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske, a u pogledu tuženikovog prigovora na vrijednost predmetnog spora tužitelj ističe da je osim isplate iznosa od 39,82 eura, tužitelj tražio i utvrđenje ništetnosti čl. 1. (D) Ugovora u pogledu jednokratne naknade tako da je neosnovan prigovor visine vrijednosti predmeta spora, a koji je postavljen na iznos od 1.366,83 eura, pri tom se poziva na sudsku praksu ŽS u Splitu GŽ-2796/24 od 19. ožujka 2025. i ŽS u Rijeci GŽ-768/24 od 10. travnja 2025.

3.1. U preostalom dijelu podneska od 30. ožujka 2026. tužitelj ponavlja navode iz tužbe.

4. Tuženik u podnesku od 11. svibnja 2026. navodi da ostaje kod svih dotadašnjih navoda, te predlaže da se tužitelj sasluša na okolnosti njegova svojstva kao potrošača i to tako da se izjasni o tome: što je po zvanju i zanimanju, gdje je i na kojim poslovima radio od sklapanja ugovora o kreditu do otplate, je li u tom periodu imao obrt ili bio vlasnik trgovačkog društva, je li sam otplaćivao kredit, je li otplaćivao kredit iz plaće, i je li u razdoblju od sklapanja ugovora pa do otplate bio u braku.

4.1. U preostalom dijelu podneska od 11. svibnja 2026. godine ponavlja navode iz odgovora na tužbu.

5. Proveden je dokaz uvidom u ugovor o brzom gotovinskom kreditu sa stranice 5 sudskog spisa, uvidom u prikaz efektivne kamatne stope tuženika sa stranice 6-7 sudskog spisa i saslušanjem tužitelja.

6. Na temelju ovako provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, sud tužbu smatra osnovanom, radi čega je presuđeno kao u izreci.

7. Nesporno je da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita stavljen na raspolaganje novčani iznos od 10.000,00 kn na 2 godine, da je čl. 1D. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu u visini od 3% od iznosa kredita koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta.

8. Nesporno je da je gore navedena naknada naplaćena u iznosu od 39,82 eura 31. kolovoza 2004.

9. Sporno je među parničnim strankama je li ništetan dio zaključenog Ugovora o kreditu i to konkretno članak 1D. u kojem je ugovorena gore navedena naknada.

10. Vezano za prigovor tuženika na označenu vrijednost predmeta spora u tužbi u iznosu od 1.366,83 eura sud je na ročištu 12. svibnja 2026. temeljem odredbe čl. 40. st. 3. a u svezi s odredbom čl. 35. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP) vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 39,82 eura što predstavlja potraživani iznos novca po kondemnatornom tužbenom zahtjevu a što je u skladu sa stavom Vrhovnog suda izraženom u odluci Revr-475/08-2 od 27. listopada 2008. kao i stavom Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-4623/2023-2 od 16. travnja 2024.

11. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbi iz članka 1D. Ugovora o kreditu o predmetnoj naknadi sud je primijenio odredbe ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tj. na dan 19. srpnja 2004.

12. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

13. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje platiti banci naknadu u iznosu od 3% iznosa od odobrenog kredita.

15. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je iz Ugovora o kreditu vidljivo da je sklopljen kod tuženika u njegovoj poslovnici u Županji, dalje je navela da se kod drugih banaka se nije niti interesirala s obzirom da je u to vrijeme bila u radnom odnosu te primala plaću na račun otvoren kod tuženika.

15.1. Nadalje tužiteljica u svom iskazu navodi da je kredit realiziran u kratkom roku, u jednom danu je došla kod tuženika, zatražila kredit koji joj je odmah i odobren te kojeg je bez čitanja potpisala jer je postupala u dobroj vjeri prema tuženiku i službenicima, a u banci joj nitko nije tumačio odredbe ugovora pa tako niti predmetnu odredbu za koju je tek naknadno čitajući ugovor kod kuće shvatila da je ugovorena.

15.2. Nadalje tužiteljica u svom iskazu navodi da je u vrijeme sklapanja ugovora radila kao nastavnik u školi te da je kredit sama otplatila, te da u periodu sklapanja ugovora a i inače nije imala obrt te nije bila vlasnica trgovačkog društva, da je kredit otplaćivala iz plaće, da u vrijeme od sklapanja ugovora pa do otplate nije bila u braku a inače je imala raniji brak koji je razveden 2004.

16. Temeljem odredbe čl. 4. st. 1. toč. 21. ZZP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

17. S obzirom na gore navedeno proizilazi da tužiteljica po Ugovoru o kreditu jeste potrošač.

18. Prema članku 295. ZOO/05 opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

19. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

20. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 1D. Ugovora o kreditu platio tuženiku jednokratnu naknadu u visini od 3% od odobrenog iznosa kredita kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 1D. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1.

Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, koji je u ovoj pravnoj stvari primjenjiv jer je tužitelj po Ugovoru potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. toč. 1. ZZP/03.

21. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 1D. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena jednokratna naknada od 3% od odobrenog iznosa kredita, budući da je ponašanje tuženika rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama stranaka budući da je tužitelj platio predmetnu naknadu u iznosu od 39,82 eura (300,00 kn) a da pritom nije na jasan način obrazloženo koliko troškovi kredita iznose.

22. Radi svega gore navedenog stav je suda da je odredba Ugovora o kreditu iz čl. 1D. o naknadi za obradu kredita nepoštena ugovorna odredba u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP/03, slijedom čega je ista i ništetna.

23. S obzirom na gore navedeno sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 1D. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena predmetna naknada te obvezao tuženika temeljem odredbe čl. 323. st. 1. i 1111. st. 1 ZOO/05 da tužitelju isplati iznos od 39,82 eura.

24. Na dosuđeni iznos tužitelju je priznata zakonska zatezna kamata koja je zatražena od uplate predmetne naknade što je izvršio tužitelj te je kamata određena sukladno Uredbi o visini stope zateznih kamata (NN 72/02 i 153/04) i prema odredbi članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a, dok je tijek zakonskih zateznih kamata koji je gore naveden određen sukladno odredbi čl. 1115. st. 1. ZOO-a, budući se u konkretnom slučaju tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

25. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO/05 propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 1D. Ugovora o kreditu.

26. Radi izloženog presuđeno je kao u izreci, te je utvrđeno da je pobijana odredba ugovora ništetna.

27. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23 dalje Tarifa) te mu se s obzirom na vrijednost predmeta sporta temeljem Tbr. 7. toč. 9. Tarife mogao priznati iznos od 50 bodova u vidu jednokratne nagrade za cijeli prvostupanjski postupak, što uzimajući u obzir vrijednost jednog boda od 2,00 eura iznosi 100,00 eura, te mu je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 eura temeljem Tbr. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" 37/23 u daljem tekstu Uredba) a u svezi s čl. 7. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18 i 51/23 u daljem tekstu ZSP) i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 6,64 eura temeljem Tar. br. 2. Uredbe a u svezi s čl. 7. toč. 3. ZSP-a, tako da ukupno dosuđen trošak iznosi 133,19 eura.

28. Temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a tužitelju je na dosuđeni parnični trošak dosuđena i zatezna kamata od dana donošenja odluke s obzirom da je tužitelj postavio zahtjev za naknadom ovog troška.

29. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci.

U Županji, 18. lipnja 2026.

Sudac
Anica Pastović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana, od dana primitka iste.

Žalba se predaje putem ovog suda pisana u tri primjerka.

Obavijest:

1. Gordana Šibenik, odvjetnica u Županji,
2. Maja Čuljak, odvjetnica u Zagrebu.

Broj zapisa: **9-30889-9e9e9**

Kontrolni broj: **0e28c-4bc1c-a91cf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.